

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 6C/46/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313206376
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2013:5313206376.1

Uznesenie

Okresný súd v Čadci v právnej veci navrhovateľa S. Q., nar. XX.X.XXXX, U. V. Č.. XX, V., právne zast. JUDr. Antonom Kupšom, advokátom, Advokátska kancelária Moyzesova č. 34, Čadca, proti odporkyni E. Q., rod. V., nar. X.X.XXXX, trvale bytom U. V. Č.. XX, V., t. č. bytom a zároveň adresa pre doručovanie U. V. Č.. XXX, o vydanie predbežného opatrenia - zákaz nakladať s hnutelnými vecami

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa, aby bolo zakázané odporkyni do vyporiadania BSM navrhovateľa a odporkyne nakladať s hnutelnými vecami nachádzajúcimi sa v rodinnom dome č. 80, stojacom na parcele CKN XXXX, zapísanom na LV č. XXXX kat. úz. V., z a m i e t a .

Súd navrhovateľovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia n e p r i s u d z u j e .

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 20.6.2013 domáhal vydania predbežného opatrenia, ktorým súd zakáže odporkyni do vyporiadania BSM medzi navrhovateľom a odporkyňou nakladať s hnutelnými vecami nachádzajúcimi sa v rodinnom dome súp. č. XX, stojacom na parcele CKN XXXX, zapísanom na LV č. XXXX V.at. úz. Korňa.

Na zdôvodnenie takéhoto návrhu navrhovateľ uvádzal, že odporkyňa počas prebiehajúceho konania o rozvod manželstva dňa 18.6.2013 bez akéhokoľvek dôvodu a súhlasu navrhovateľa počas jeho neprítomnosti odviezla z rodinného domu hnutelné veci, ktoré vymenoval v uvedenom návrhu. Navrhovateľ považuje toto konanie za konanie v rozpore s §-om 148 a 150 Občianskeho zákonníka a zároveň ho považuje za páchanie trestnej činnosti podľa §-u 2012 Trestného zákona ako trestného činu krádeže. Navrhovateľ s rozvodom manželstva, ktoré je vedené v konaní Okresného súdu v Čadci pod sp. zn. 5C/186/2013, súhlasí a nemieni zotrvať v takomto manželskom zväzku.

Súd vyzval výzvou z 2.7.2013, ktorá bola doručená právnemu zástupcovi navrhovateľa 3.7.2013, aby v lehote siedmich dní súdu predložil dôkazné prostriedky, ktorými osvedčí svoj nárok a zároveň preukáže, že nenariadením navrhovaného predbežného opatrenia by navrhovateľ utrpel závažnú a nenapraviteľnú škodu.

Lehota právneho zástupcovi na podanie takejto osvedčovacej dôkaznej skutočnosti plynula do 10.7.2013. Právny zástupca navrhovateľa po uplynutí sudcovskej lehoty súdu oznámil, že nie je potrebné takéto skutočnosti osvedčovať, že vydanie predbežného opatrenia vyplýva priamo zo zákona.

Podľa §-u 75 ods. 1 O.s.p. predbežné opatrenie nariadi súd na návrh. Návrh nie je potrebný, ak ide o predbežné opatrenie na konanie, ktoré môže súd začať i bez návrhu.

Podľa §-u 76 ods. 1 písm. a) až g) O.s.p. predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkom konania povinnosti uvedené pod vyššie citovanými písmenami a jednou z možností podľa §-u 76 ods. 1 písm. e) O.s.p. je nenakladanie s určitými vecami alebo právami.

Z justičnej praxe a teoretických poznatkov opierajúcich sa o hmotné právo sa vyvodzuje, že nakladaním rozumieme disponovanie vecami alebo právami prostredníctvom právnych úkonov, predovšetkým dvojstranných (zmluva o nájme, zmluva o výpožičke, záložná zmluva, predaj, darovanie, zámenná zmluva, zriadenie vecného bremena, zabezpečovací prevod práva podobne), ale aj jednostranných (závet, opustenie veci), ba dokonca aj faktických činov, ako je zničenie veci. Predbežná ochrana spočíva v nenakladaní s vecami alebo právami, ale v takom rozsahu, aby súd mohol poskytnúť ochranu nielen proti nakladaniu právne aprobovanými spôsobmi, ale aj proti nakladaniu faktickými úkonmi.

Nenakladanie s vecami alebo právami má svoje ústavné a zákonné limity. Ústavne sa vychádza z toho, že nenakladanie s vecami a právami (zákaz disponovania nimi) je nesporne zásahom do vlastníckeho práva ako aj do iných ústavne zaručených práv.

Podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere. Podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo podnikat', uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, nakladať so svojim vlastníctvom. Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR je zaručená nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia. Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do rodinného a súkromného života. Tieto ústavne zaručené práva sa musia rešpektovať aj pri nariadovaní predbežného opatrenia podľa §-u 76 ods. 1 písm. e) O.s.p.

Súd pred nariadením predbežného opatrenia musí venovať zvýšenú pozornosť tomu, či nenakladaním s vecami alebo právami nedochádza k zásahu do vlastníckych práv odporcu nad nevyhnutnú mieru, do zásahu do súkromia, súkromnej autonómie vlastníka veci alebo práva, ktorý nemá spojenie so zabezpečením nárokov žalobcu prostredníctvom predbežného opatrenia. Nevyhnutná miera znamená, že žalovaný sa obmedzí v nakladaní s vecami alebo právami, ktoré majú súvislosť s osvedčeným nárokom na plnenie záväzku na vydanie veci, určenie vlastníckeho práv a podobne. Všeobecná formulácia, ktorú použil navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu ako nenakladanie s majetkom patriacim do BSM, by mohla vyústiť do zablokovania všetkých jeho práv spojených s vlastníctvom k týmto veciam. Predbežné opatrenie takýto obsah nesmie mať, pretože by mohlo porušiť a zasahovať do súkromia odporcu. K takémuto zásahu by došlo, ak by žalovaný v dôsledku predbežného opatrenia nesmel nakladať s vecami alebo právami, ktoré vytvárajú jeho súkromie. Nenakladanie s vecami alebo právami sa musí v návrhu na vydanie súdneho rozhodnutia konkretizovať aj na účely núteného vymáhania povinnosti vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia.

Právna úprava síce výslovne neupravuje, ako má súd postupovať pri zisťovaní skutkového základu pre vydanie predbežného opatrenia, avšak ustanovením §-u 75 ods. 6 O.s.p. dáva zreteľne najavo, že nemôže ísť o dokazovanie v plnom rozsahu.

Konštantná judikatúra súdov zakotvuje, že subjekt domáhajúci sa vydania predbežného opatrenia musí osvedčiť dôvody na jeho vydanie, t. j. potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo obavu a ohrozenie budúceho výkonu súdneho rozhodnutia, dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana.

Medzi osvedčením a dokazovaním nejakej skutočnosti je rozdiel, ktorý odlišuje mieru zisťovania skutkového stavu pri vydávaní uznesenia o predbežnom opatrení a následne potom prípadného rozsudku.

Dokazovanie pred rozhodnutím o návrhu na predbežné opatrenie nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní, t. j. pojmovo vylúčené. Staršia legislatíva a teraz náuka toto dokazovanie preto označuje výrazom „osvedčenie“ alebo „osvedčovanie.“

Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie. Pri ich zisťovaní neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa súdu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvýš (vysoko) pravdepodobné.

Aj v tomto konaní súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ale aby i skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, spoľahlivo zistil. Súd tieto zásady uplatňuje s dôrazom nielen na rýchlosť ochrany práv, ale i spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia

(spravdepodobnenia) skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe a nevyhnutnosti nariadenia predbežného opatrenia (pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.11.2012 sp. zn. 6MCdo/5/2012).

Z obsahu návrhu navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia nie sú nepochybne osvedčené základné skutočnosti potrebné pre záver, že existuje bezprostredné nebezpečenstvo ujmy navrhovateľa. Navrhovateľ nepreukázal dôvodnú obavu, že by bol výkon rozhodnutia pri prípadnom vyporiadaní BSM (vo veci samej) ohrozený v neprospech navrhovateľa.

Naviac takéto konanie ešte ani v súčasnej dobe neprebíha, pretože z návrhu vyplýva, že medzi účastníkmi sa vedie konanie o rozvod manželstva, ktoré v čase podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia nebolo právoplatne skončené, teda bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov trvalo.

Podľa §-u 144 OZ veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne, spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia spoločné práva a povinnosti manželov k veciam, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve a teda aj ich spoločné právo tieto veci užívať a spoločná povinnosť uhrádzať náklady na ne trvajú aj v prípade, keď manželia zrušili spoločnú domácnosť. Zrušenie spoločnej domácnosti totiž samo o sebe nemá za následok zánik tohto majetkového spoločenstva. Preto pokiaľ manželstvo trvá, trvá aj hospodárenie manželov s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom a týka sa tak nadobúdania jednotlivých vecí ako aj užívania a disponovania nimi a napokon aj zániku či zničenia a podobne. Ak sa manželia nedohodnú o spôsobe užívania spoločných vecí, prípadne o úhrade nákladov, ktoré treba na ne vynaložiť, ktorýkoľvek z nich sa môže obrátiť na súd, aby v tejto spornej skutočnosti rozhodol podľa §-u 146 OZ, teda o spôsobe užívania vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva.

Súd preto z vyššie uvedených dôvodov návrh navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia podľa návrhu navrhovateľa zamietol, pretože v prvom rade nebolo preukázané, že bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo a nebolo preukázané ani nakladanie s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov spôsobom, ktorý by zásadným spôsobom ohrozoval práva navrhovateľa na užívanie spoločných vecí a neosvedčil také závažné skutočnosti, ktoré by ohrozovali so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, nanajvýš pravdepodobné, jeho majetkové a materiálne záujmy po prípadnom zániku bezpodielového spoluvlastníctva pri jeho vyporiadaní.

Vzhľadom na neúspech navrhovateľa súd v zmysle §-u 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal právo na náhradu trov vydania predbežného opatrenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie ku Krajskému súdu v Žiline, do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom súde (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 OSP).

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.